

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 6 listopada 2023 r.

DIH-3.707.99.2023.AŁ

DECYZJA DIH-3.109.2023

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania wniesionego przez przedsiębiorcę Zakład Usługowo Handlowy Instalatorstwo i Artykuły Elektryczne WIŚNIEWSKI NIDZICA Sp. z o.o. z siedzibą w Ożarowie Mazowieckim od decyzji Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 10 sierpnia 2023 r. (nr akt sprawy: KNR.8361.113.2023.MK), wymierzającej ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w kwocie 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), na podstawie art. 91 pkt 25 w związku z art. 92 pkt 6 oraz art. 93 ust. 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622), z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 5-12 czerwca 2023 r., działając w ramach upoważnienia do przeprowadzenia kontroli z dnia 5 czerwca 2023 r. nr KNR.8356.124.2023.MK, inspektorzy reprezentujący Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej „Warmińsko-Mazurskim WIIH” lub „organem pierwszej instancji”, przeprowadzili kontrolę w sklepie w [xxxxxx], należącym do przedsiębiorcy [xxxxxx], zwanego dalej „stroną” lub „przedsiębiorcą”.

Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2023 r. poz. 221, ze zm.), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, do przedsiębiorcy skierowano zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z dnia 9 maja 2023 r. znak KNR.8355.40.2023, w którym wskazano zakres przedmiotowy kontroli, obejmujący m.in. kontrolę przestrzegania ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622), zwanej dalej „ustawą o zużytym sprzęcie”. Zawiadomienie to doręczono przedsiębiorcy w dniu 17 maja 2023 r.

Kontrolę przeprowadzono w obecności przedsiębiorcy oraz osoby przez niego upoważnionej do reprezentowania go w trakcie kontroli (upoważnienie z dnia 5 czerwca 2023 r.).

Przed przystąpieniem do czynności kontrolnych, osobie upoważnionej okazano legitymacje służbowe oraz doręczono za pokwitowaniem upoważnienie do przeprowadzenia kontroli, wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy, stanowiącym załącznik do ww. upoważnienia do kontroli.

W wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że kontrolowany przedsiębiorca jako podmiot udostępniający na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny (w ofercie handlowej sklepu znajdowały się m.in. artykuły elektryczne, sprzęt elektroinstalacyjny, oświetlenie, lampy, przewody i oprawki), nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3, tj. o tym, że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży - w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym - wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych,

naruszając tym samym obowiązek informacyjny, o którym mowa w art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytych sprzęcie.

Jednocześnie w toku kontroli ustalono, że na ladzie przy kasie widniały dwa komunikaty dotyczące zużytego sprzętu, tj. informacja dotycząca punktów odbioru zużytego sprzętu (pt. „Najbliższy punkt odbioru Elektroodpadów”, wraz ze wskazaniem dwóch punktów odbioru), co było zgodne z przepisami art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie, a także informacja o treści: „Przy zakupie świetlówek przyjmujemy nieodpłatnie zużyte świetlówki w ilości sztuka za sztukę”. Fotografie informacji pierwotnie uwidocznionych w sklepie stanowią załącznik nr 1 do protokołu kontroli.

W wyniku stwierdzonych nieprawidłowości kontrolowany przedsiębiorca został zobowiązany do bezzwłocznego sporządzenia i uwidocznienia w miejscu ogólnodostępnym i widocznym dla klientów brakujących informacji. Do uzupełnienia kwestionowanych informacji doszło w trakcie kontroli. Fotografie poprawnie sporządzonej i uwidocznionej informacji z dnia 12 czerwca 2023 r. stanowią załącznik nr 2 do protokołu kontroli.

W dniu 12 czerwca 2023 r. stwierdzono również, że na drzwiach wyjściowych sklepu widniał komunikat: „INFORMACJA O ZUŻYTYM SPRZĘCIE ELEKTRONICZNYM ze względu na drobny druk do pobrania u obsługi sklepu”. Na podstawie ustnego oświadczenia przedsiębiorcy oraz

pracowników sklepu przyjęto, że taka informacja była umieszczona i dostępna dla klientów w pierwszym dniu kontroli oraz przed jej rozpoczęciem.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 12 czerwca 2023 r. (nr akt kontroli: KNR.8361.113.2023) oraz w dołączonej do niego dokumentacji fotograficznej.

Omyłki pisarskie w protokole kontroli dotyczące daty podpisania tego protokołu sprostowano w piśmie z dnia 20 czerwca 2023 r.

Do protokołu kontroli strona nie zgłosiła uwag w przewidzianym ustawowo terminie.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 12 lipca 2023 r., na podstawie art. 61 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), zwanej dalej „Kpa”, Warmińsko-Mazurski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu w oparciu o art. 61 § 4 Kpa postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, na podstawie art. 91 pkt 25 w związku z art. 92 pkt 6 oraz art. 93 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie, z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie, jak również poinformował ją o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 25 lipca 2023 r.

Pismem z dnia 28 lipca 2023 r. strona została powiadomiona o zakończeniu gromadzenia materiału dowodowego w niniejszej sprawie oraz o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu. Pismo to doręczono stronie w dniu 1 sierpnia 2023 r.

Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień i w dniu 1 sierpnia 2023 r. złożyła drogą ePUAP pismo z dnia 28 lipca 2023 r., zawierające wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania dziesięciu świadków, na podstawie art. 75 § 1 Kpa, na okoliczność umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-4 ustawy o zużytym sprzęcie, informowania klientów spółki oraz możliwości zapoznania się przez klientów punktu sprzedaży z wymaganymi informacjami, a tym samym na okoliczność spełnienia przez spółkę powyższych wymagań. Analogiczny wniosek strona złożyła drogą tradycyjną (data wpływu do inspektoratu: 3 sierpnia 2023 r.).

Po rozpatrzeniu wniosku strony, Warmińsko-Mazurski WIIH w drodze postanowienia z dnia 3 sierpnia 2023 r., na podstawie art. 75 § 1 w związku z art. 78 § 2 Kpa, odmówił dopuszczenia dowodów z przesłuchania wskazanych przez stronę dziesięciu świadków. Postanowienie to doręczono stronie w dniu 8 sierpnia 2023 r.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Warmińsko-Mazurski WIIH w drodze decyzji z dnia 10 sierpnia 2023 r. (nr akt sprawy: KNR.8361.113.2023.MK), wymierzył stronie karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), na podstawie art. 91 pkt 25 w związku z art. 92 pkt 6 oraz art. 93 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie, z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1-3 tej ustawy. Powyższa decyzja została doręczona stronie w dniu 16 sierpnia 2023 r.

W dniu 6 września 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej również „Prezesem UOKiK” lub „organem drugiej instancji”, otrzymał za pośrednictwem Warmińsko-Mazurskiego WIIH, złożone przez stronę pismo z dnia 24 sierpnia 2023 r. (nadane tego samego dnia w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego), zawierające odwołanie od ww. decyzji. W odwołaniu strona zaskarżyła tę decyzję w całości i wniosła na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 Kpa o jej uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy, poprzez

odstąpienie od nakładania kary administracyjnej przewidzianej w art. 92 ustawy o zużytym sprzęcie i poprzestanie na pouczeniu, bądź na podstawie art. 138 § 2 Kpa o jej uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdyż w jej ocenie decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Ponadto, na podstawie art. 136 § 1 Kpa, strona wniosła o przeprowadzenie dodatkowego postępowania w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie (analogicznie, jak w piśmie z dnia 28 lipca 2023 r.) lub zlecenie przeprowadzenia tego postępowania organowi pierwszej instancji, poprzez przeprowadzenie dowodów z przesłuchania dziesięciu świadków, na okoliczność umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-4 ustawy o zużytym sprzęcie, informowania klientów spółki oraz możliwości zapoznania się przez klientów punktu sprzedaży z wymaganymi informacjami, a tym samym na okoliczność spełnienia przez spółkę powyższych wymagań.

Pismem z dnia 12 września 2023 r. znak DIH-3.707.99.2023.AŁ, Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, z czego strona jednak nie skorzystała. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 15 września 2023 r.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH”. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, na mocy art. 87 ustawy o zużytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów m.in. przepisów art. 37 tej ustawy.

Pojęcie dystrybutora zostało wyjaśnione w art. 4 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie i oznacza ono osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt.

Przez sprzęt należy rozumieć urządzenie, którego prawidłowe działanie jest uzależnione od dopływu prądu elektrycznego lub od obecności pól elektromagnetycznych, oraz urządzenie mogące służyć do wytwarzania, przesyłu lub pomiaru prądu elektrycznego lub pól elektromagnetycznych, które są zaprojektowane do użytku przy napięciu elektrycznym nieprzekraczającym 1000 V dla prądu przemiennego oraz 1500 V dla prądu stałego, zaś przez

sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych - taki sprzęt, który może być używany w gospodarstwach domowych, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe, stosownie do treści art. 4 pkt 13 i 14 ustawy o użytym sprzęcie. Z kolei, pojęcie użytego sprzętu oraz użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych wyjaśnione zostało odpowiednio w art. 4 pkt 24 i 25 tej ustawy.

Jak stanowi art. 4 pkt 17 ustawy o użytym sprzęcie, udostępnienie na rynku oznacza dostarczanie sprzętu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie.

Zgodnie z art. 37 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie, dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3, tj. o tym, że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile użyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile użyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Jednocześnie w myśl art. 37 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie, dystrybutor udostępniający na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość jest obowiązany do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o użytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3, lub kto udostępniając na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

W świetle art. 92 pkt 6 ustawy o użytym sprzęcie, administracyjne kary pieniężne wynoszą: w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 25 - od 5 000 zł do 300 000 zł.

Zgodnie z art. 93 ust. 2 ustawy o użytym sprzęcie, administracyjne kary pieniężne za naruszenia przepisów, o których mowa w art. 91 pkt 22-26, wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor IH. W świetle art. 93 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

Jak stanowi art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Ustawa o zużytym sprzęcie nie reguluje kwestii odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, w związku z czym stosownie do treści art. 189a § 2 Kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy art. 189f Kpa.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 i 2 Kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W niniejszej sprawie, na podstawie ustaleń kontroli przeprowadzonej w sklepie należącym do kontrolowanego przedsiębiorcy, inspektorzy reprezentujący Warmińsko-Mazurskiego WIIH stwierdzili, że kontrolowany przedsiębiorca, będąc dystrybutorem sprzętu w rozumieniu definicji określonej w art. 4 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, nie dopełnił obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 tej ustawy, poprzez nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3, tj. o wszelkich sposobach odbioru zużytego sprzętu.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Warmińsko-Mazurski WIIH w drodze decyzji z dnia 10 sierpnia 2023 r., nałożył karę pieniężną w wysokości 5 000 zł na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona podniosła zarzut naruszenia przez organ pierwszej instancji przepisów procedury, tj. art. 75 § 1 w związku z art. 77 § 1 Kpa, polegającego na zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadków wskazanych przez stronę w piśmie z dnia 28 lipca 2023 r., co miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie, z uwagi na pominięcie części istotnego materiału dowodowego w sprawie, mimo istnienia przesłanek przemawiających za uwzględnieniem tego wniosku, jak również art. 8 § 1 Kpa, polegającego na naruszeniu zasady równego traktowania, poprzez pomijanie przy ocenie materiału dowodowego dowodów oferowanych przez stronę (pkt 1 i 2 odwołania). Ponadto strona podniosła zarzut naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 7 Kpa, poprzez niepodjęcie wszelkich dostępnych kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i załatwienia sprawy w słusznym interesie strony, a w konsekwencji błędy w ustaleniach faktycznych mające wpływ na treść zapadłych rozstrzygnięć, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, a także art. 9 i 77 Kpa, poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okoliczności oraz rozstrzygnięcie sprawy na niekorzyść strony, w sytuacji braku podstaw do takiego zakończenia sprawy (pkt 3 i 4 odwołania).

W ocenie Prezesa UOKiK, przedstawione przez stronę w odwołaniu argumenty są nietrafne i nie zasługują na uwzględnienie. Jak wynika z akt sprawy, wydając zaskarżoną decyzję organ pierwszej instancji oparł się na spójnym i jednoznacznym materiale dowodowym, w szczególności na protokole kontroli (nr akt kontroli: KNR.8361.113.2023). Z protokołu kontroli oraz dołączonej do niego dokumentacji fotograficznej (załączników nr 1-3 do tego protokołu) wynika jednoznacznie, że w kontrolowanym sklepie w dniu kontroli nie było umieszczonych (wywieszonych) informacji określonych w art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1-3 ustawy o użytych sprzęcie, tj. o wszystkich sposobach odbioru użytego sprzętu. Jak ustalono w tym zakresie, na ladzie przy kasie widniała jedynie informacja o treści: „Przy zakupie świetlówek przyjmujemy nieodpłatnie użyte świetłówki w ilości sztuka za sztukę” (załącznik nr 1 do protokołu), podczas gdy w ofercie handlowej sklepu znajdował się również inne artykuły elektryczne i elektroniczne (m.in. oświetlenie, lampy, przewody i oprawki). Wypełniając żądanie inspektorów strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości, co nastąpiło w dniu 12 czerwca 2023 r., czyli ostatnim dniu kontroli. W efekcie kontroli i podjętych przez stronę działań naprawczych, w miejscu, w którym uprzednio widniał ww. komunikat, umieszczone zostały w sposób prawidłowy wszystkie informacje, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 tej ustawy (załącznik nr 2 do protokołu). W dniu 12 czerwca 2023 r. stwierdzono również, że na drzwiach wyjściowych sklepu widniał komunikat: „INFORMACJA O UŻYTYM SPRZĘCIE ELEKTRONICZNYM ze względu na drobny druk do pobrania u obsługi sklepu”. Na podstawie ustnego oświadczenia przedsiębiorcy oraz jego pracowników przyjęto, że taka informacja była umieszczona i dostępna dla klientów w pierwszym dniu kontroli oraz przed jej rozpoczęciem, czyli była możliwa do pobrania u obsługi sklepu na ich życzenie. Jednakże, z punktu widzenia zastosowania powyższych przepisów kluczowe znaczenie miał fakt, że wymagane informacje nie były umieszczone (uwidocznione) w punkcie sprzedaży. Protokół kontroli posiada walor dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 76 § 1 Kpa. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny. Strona nie odmówiła podpisania protokołu kontroli, ani też nie zgłosiła do niego uwag w przewidzianym ustawowo terminie, co oznacza, że ustalenia faktyczne zostały dokonane przez organ IH w sposób prawidłowy.

Prezes UOKiK wskazuje, że przepisy art. 37 ust. 4 ustawy o użytych sprzęcie stanowią o obowiązku informacyjnym, który dotyczy wszystkich informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 tej ustawy, zaś określając formę realizacji tego obowiązku, stanowią o umieszczeniu informacji w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży. Na gruncie wskazanych przepisów, umieszczenie informacji w widocznym miejscu przejawia się w formie czynności materialno-technicznych polegających na przedstawieniu informacji w sposób widoczny dla klientów w punkcie sprzedaży, czyli w formie wizualnej, a nie w jakiegokolwiek formie, np. poprzez przekaz ustny lub okazywanie klientom wymaganych informacji wyłącznie na ich życzenie, a więc przy zapewnieniu formy wizualnej istotne jest, aby konsument nie musiał poszukiwać informacji przysługujących mu z mocy prawa lub podejmować dodatkowe kroki w celu ich pozyskania. Z tego względu okoliczności, na które strona powołuje się w odwołaniu, że wymagane informacje znajdowały się w punkcie handlowym i cały czas były okazywane

klentom, gdyż były możliwe do pobrania u obsługi sklepu na ich życzenie, pozostają bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Bezsporne są bowiem ustalenia kontroli, z których wynika, że w kontrolowanym sklepie brak było uwidocznionych informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 tej ustawy. Sama strona potwierdza m.in. w odwołaniu, że stwierdzone naruszenie polegało na tym, że wymagana informacja, mimo jej sporządzenia, nie została wywieszona w widocznym miejscu. Natomiast polemika ze stroną w kwestii uznania, czy w omawianym przypadku mamy do czynienia z brakiem wymaganej informacji, czy tylko udostępnianiem jej w sposób wadliwy, jest bezcelowa. Należy jeszcze raz podkreślić, że udostępnianie klientom wymaganych informacji wyłącznie na ich życzenie, pod warunkiem pobrania tych informacji u obsługi sklepu, nie czyni zadość powyższym wymaganiom.

Należy zaznaczyć, że materialnoprawną podstawę rozstrzygnięcia stanowiły przepisy art. 91 pkt 25 w związku z art. 92 pkt 6 oraz art. 93 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Przepisy te statuują odpowiedzialność administracyjną podmiotów, w stosunku do których stwierdzono naruszenie obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1-3 tej ustawy. Odpowiedzialność ta ma zatem charakter obiektywny i powstaje z chwilą naruszenia prawa. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok NSA z dnia 8 października 2010 r. o sygn. akt II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką do przypisania tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie niewykonania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków, bez względu na winę oraz przyczyny powstania naruszenia. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciężących na nim obowiązków, co w tym przypadku miało miejsce, powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną, a wskazane przepisy mają charakter obligatoryjny. Przepisy te stanowią bowiem wprost, że „administracyjnej karze pieniężnej podlega ten kto”. Nie wskazują one na możliwość ukarania podmiotu, który nie dopełnił określonych obowiązków, ale stanowią obligatoryjny nakaz jej nałożenia (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 15 stycznia 2020 r. o sygn. akt VI SA/Wa 1989/19). W świetle powyższego, bez znaczenia pozostają okoliczności, na które strona powołuje się w odwołaniu, w wyniku których doszło do naruszenia prawa, czy też działania naprawcze podjęte w trakcie kontroli i będące jej efektem, gdyż karę pieniężną wymierza się za samo naruszenie prawa, czyli tzw. obiektywną bezprawność.

Prezes UOKiK wskazuje, że stronie wymierzono karę pieniężną za niewykonanie obowiązku wynikającego z art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie. Waga naruszenia prawa odnosi się do poziomu naruszenia norm chroniących interes publiczny lub interes społeczny, rozumiany jako interes konkretnej grupy społecznej. W tym przypadku chodzi o naruszenie interesu publicznego, czyli zdrowia i życia ludzi, gdyż brak w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w powyższym zakresie może przyczynić się do niewłaściwego gospodarowania zużytym sprzętem przez ich użytkowników. Cele zostały określone w art. 1 tej ustawy, który stanowi, że ustawa określa środki służące ochronie środowiska i zdrowia ludzi przez zapobieganie niekorzystnym skutkom wytwarzania zużytego sprzętu i gospodarowania nim lub przez ograniczanie tych skutków oraz ogólnych skutków wykorzystania zasobów i poprawę efektywności ich wykorzystania. Należy zatem zgodzić się ze stanowiskiem organu pierwszej instancji, że strona nie wywiązała się z wszystkich obowiązków, jakie nakłada na nią ustawa o zużytym sprzęcie, i naruszyła prawo w stopniu umiarkowanym. Stąd też, organ drugiej instancji nie podziela poglądu strony wyrażonego w odwołaniu, jakoby naruszenie to miało charakter znikomy. Jak wynika z dotychczasowego

orzecznictwa sądowoadministracyjnego (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 15 stycznia 2020 r. o sygn. akt VI SA/Wa 1989/19), do którego odnosi się również strona w odwołaniu, o mało znaczącej wadze naruszenia w przypadku omawianej regulacji można byłoby mówić wówczas, gdyby wymagane prawem informacje podano w sposób niepełny, niekompletny (np. brakowałoby tylko niektórych zapisów), jednakże nie dotyczy to sytuacji, w której brak było jakichkolwiek informacji wymaganych przepisami prawa. Z materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że strona nie uwidoczniała informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 tej ustawy (na ladzie przy kasie widniała w tym zakresie jedynie informacja o treści: „Przy zakupie świetlówek przyjmujemy nieodpłatnie zużyte świetłówki w ilości sztuka za sztukę”, zaś pełna informacja była dostępna wyłącznie po jej pobraniu u obsługi sklepu). Oznacza to, że konsumenci mieli utrudniony dostęp do informacji o przysługujących im uprawnieniach dotyczących wszelkich sposobów odbioru zużytego sprzętu, co mogło naruszać zasady gospodarowania tym sprzętem. Tym samym, w niniejszej sprawie nie można mówić o znikomej wadze naruszenia prawa.

Podkreślenia wymaga, że ustanowione przez ustawodawcę obowiązki informacyjne mają na celu ułatwienie użytkownikom sprzętu elektrycznego i elektronicznego pozbycia się, w prawidłowy sposób, odpadów w postaci zużytego sprzętu, a więc umożliwienia im dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. Należy przyjąć, że każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych, skoro podjął się wykonywania tego rodzaju działalności, winien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży umieszczać wszystkie wymagane informacje, o których mowa m.in. w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużyтым sprzęcie. Nawet jeżeli dystrybutor nie prowadzi jednostki handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, to przekazanie takiej informacji konsumentowi uświadomi go, że w większym sklepie będzie miał możliwość nieodpłatnego pozostawiania zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu. Tym samym, powyższe informacje są wymagane niezależnie od zakresu i skali działalności przedsiębiorcy, czy też wielkości powierzchni sprzedażowej. Należy przy tym zaznaczyć, że o przydatności sposobu podawania wymaganych informacji nie może rozstrzygać każdorazowo strona, przyjmując swoje własne kryteria celowości udostępniania tych informacji. Takie stanowisko prezentuje również NSA w wyrokach z dnia 9 października 2019 r. o sygn. akt II GSK 710/19 oraz z dnia 28 września 2021 r. o sygn. akt II GSK 805/21.

Prezes UOKiK wskazuje, że przepisy ustawy o zużyтым sprzęcie, jedyną prawną możliwość odstąpienia od zastosowania sankcji przewidują w art. 93 ust 4 tej ustawy, poprzez niewszczywanie postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec podmiotu, bądź umorzenie wszczętego postępowania, w sytuacji jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. Z akt sprawy i zgromadzonych w nim dowodów wynika jednoznacznie, że strona była w stanie wywiązać się z obowiązków, jakie nakłada na nią ustawa o zużyтым sprzęcie, a mimo to tego nie uczyniła i jednocześnie nie dowiodła, aby dochowała wszelkiej staranności, jakiej wymagają wskazane wyżej przepisy, aby mogły zostać zastosowane. Jak słusznie zauważył

organ pierwszej instancji, strona otrzymała wcześniej zawiadomienie o planowanej kontroli i o jej zakresie, co świadczy o tym, że o obowiązkach wynikających z powyższej ustawy wiedziała. Ponadto, jako profesjonalny uczestnik obrotu gospodarczego, powinna wiedzieć, jakie obowiązki i na podstawie jakich przepisów są na nią nakładane. Prezes UOKiK stwierdza z całą stanowczością, że to strona odpowiada za nieprawidłowości dotyczące obowiązków, jakie nakłada na nią ustawa o użytych sprzęcie. Podmiot gospodarczy jest zobowiązany do stosowania prawa w tym zakresie i powinien tak zorganizować działalność swojej placówki, aby nie dochodziło w niej do naruszenia obowiązujących przepisów prawa. Jak już wyżej wykazano, podjęcie działań naprawczych na skutek kontroli i zaprzestanie naruszenia prawa nie może stanowić usprawiedliwienia wobec nieprzestrzegania prawa, ani też nie może zwalniać strony z odpowiedzialności za stwierdzone naruszenia, co nie umknęło uwadze również organu pierwszej instancji. Z powyższego wynika, że Warmińsko-Mazurski WIH nie miał podstaw do niewszczynania postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec strony, ani też do umorzenia postępowania wszczętego w tej sprawie.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że ustalenia poczynione przez organ pierwszej instancji w toku kontroli oraz na etapie prowadzonego postępowania administracyjnego, wskazujące na naruszenie przez stronę obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1-3 ustawy o użytych sprzęcie, odpowiadają prawdzie. Ustalenia te nie budzą wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających przypisanie stronie odpowiedzialności administracyjnej i wymierzenia jej kary pieniężnej.

Zdaniem Prezesa UOKiK, wydając zaskarżoną decyzję Warmińsko-Mazurski WIH postępował zgodnie z zasadami określonymi w przepisach Kpa, w tym w: art. 7, art. 8, art. 9, art. 75 § 1 oraz art. 77 § 1. Akta sprawy, w szczególności protokół kontroli oraz dołączona do niego dokumentacja, wskazują wyraźnie, że cały materiał dowodowy został zebrany, a następnie rozpatrzony w toku postępowania administracyjnego, zgodnie z dyspozycją art. 7 i art. 77 § 1 Kpa. Prezes UOKiK uważa, że w niniejszej sprawie zostały podjęte wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, wraz z uwzględnieniem interesu społecznego i słusznego interesu obywateli (w tym przypadku konsumentów). Nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem strony zaprezentowanym w odwołaniu, iż postanowienie organu pierwszej instancji z dnia 3 sierpnia 2023 r., wydane na podstawie art. 75 § 1 w związku z art. 78 § 2 Kpa, o odmowie dopuszczenia dowodów z przesłuchania świadków (według wniosku strony z dnia 28 lipca 2023 r.), stanowi naruszenie art. 75 § 1 w związku z art. 77 § 1 Kpa. Należy wskazać, że stwierdzone nieprawidłowości, które udokumentowano w protokole kontroli są bezsprzeczne i nie ma co do tych dowodów wątpliwości. Nie budziły one również wątpliwości strony, która przyjęła protokół bez zastrzeżeń. Z punktu widzenia zastosowania przepisów ustawy o użytych sprzęcie istotne znaczenie ma fakt, że wymagane informacje nie były umieszczone w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, co znajduje potwierdzenie w protokole kontroli. Wbrew przekonaniu strony, nie ma przy tym znaczenia, czy informacje te były okazywane klientom przez obsługę sklepu, jeżeli jednocześnie nie były uwidocznione w punkcie sprzedaży. Należy zatem zgodzić się ze stanowiskiem organu pierwszej instancji przedstawionym w treści zaskarżonej decyzji, że dowody z przesłuchania świadków dotyczyłyby okoliczności stwierdzonych już innymi dowodami, a to uprawniło go do zastosowania art. 78 § 2 Kpa, zgodnie z którym organ administracji publicznej może nie uwzględnić żądania (§1), które nie zostało zgłoszone w toku przeprowadzenia dowodów lub w czasie rozprawy, jeżeli żądanie to dotyczy okoliczności już stwierdzonych innymi

dowodami, chyba że mają one znaczenie dla sprawy. Nie sposób również przychylić się do poglądu strony wyrażonego w odwołaniu, że wydanie powyższego postanowienia oznacza naruszenie zasady równego traktowania, o której mowa w art. 8 Kpa, gdyż jak już wyżej wykazano organ pierwszej instancji rozpatrzył materiał dowodowy wnikliwie, opierając się na dowodach wiarygodnych, uzyskanych w trakcie kontroli. Ponadto, kierując się treścią art. 9 Kpa, należycie i wyczerpująco informował on stronę o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogły mieć wpływ na ustalenie jej praw i obowiązków, w tym o treści art. 10 i art. 73 Kpa (według zawiadomień z dnia 12 i 28 lipca 2023 r.). Tym samym, zarzut strony o naruszeniu przepisów Kpa, wymienionych w odwołaniu, należy uznać za bezzasadny.

Strona podniosła również w odwołaniu zarzut naruszenia przepisów art. 189 f § 1 i 2 Kpa, polegającego na jego niezastosowaniu w sprawie, mimo zaistnienia przesłanek kodeksowych do odstąpienia od nakładania administracyjnej kary pieniężnej przewidzianej w art. 92 ustawy o zużytych sprzęcie i porzuceniu na pouczeniu (pkt 5 odwołania).

W ocenie Prezesa UOKiK, powyższy zarzut jest niezasadny. Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, podobnie jak organ pierwszej instancji, Prezes UOKiK stwierdza brak podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i porzuceniu na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona na żądanie inspektorów usunęła stwierdzone nieprawidłowości jeszcze w trakcie kontroli. Co istotne, strona nie uwidoczniała w miejscu sprzedaży trzech informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytych sprzęcie, co do wszelkich sposobów odbioru zużytego sprzętu, a tym samym nie dopełniła spoczywających na niej obowiązków informacyjnych służących ochronie środowiska i zdrowia ludzi, a więc wartości podlegających szczególnej ochronie. Tym samym, w niniejszej sprawie nie można mówić o znikomej wadze naruszenia prawa, co oznacza, że przesłanka pierwsza nie została spełniona. Znamienne jest przy tym fakt, że kontrola została przeprowadzona po uprzednim zawiadomieniu strony o terminie i zakresie przedmiotowym tej kontroli. Za spełnioną można uznać jedynie przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, gdyż strona w następstwie kontroli podjęła niezwłoczne działania naprawcze. Obie przesłanki muszą być jednak spełnione łącznie, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Jednocześnie, fakt wystąpienia naruszenia prawa po raz pierwszy i braku stwierdzenia innych naruszeń, a także zaprzestania naruszenia przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzone w chwili kontroli.

Odnosząc się natomiast do zarzutu strony dotyczącego braku rozpatrzenia znikomości w zakresie przesłanek wymiaru kary z art. 189d pkt 1 Kpa, należy zwrócić uwagę, że w myśl art. 189a § 2 pkt 1 Kpa, w przypadku uregulowania w przepisach odrębnych - tak, jak w przypadku ustawy o zużytych sprzęcie - przesłanek wymiaru administracyjnej kary pieniężnej, przepisów niniejszego działu w tym zakresie nie stosuje się. Oznacza to, że jeżeli w art. 93 ust. 3 ustawy o zużytych sprzęcie uregulowano przesłanki wymiaru kary, to przepisy art. 189d Kpa (nie tylko jego pkt 1 dotyczący wagi i okoliczności naruszenia prawa) nie będą miały tutaj zastosowania. Przepisy działu IVa Kpa mają zastosowanie wyłącznie do kwestii

nieuregulowanych w przepisach ustawy o zużytym sprzęcie, czyli m.in. do możliwości odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f Kpa.

W rozpatrywanej sprawie nie ziściła się również przesłanka obligatoryjnego odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, ani też strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Prezes UOKiK zwraca uwagę, że naruszenie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie kwalifikowane jest jako delikt administracyjny i zagrożone jest karą pieniężną określoną w art. 91 pkt 22-26 tej ustawy, zaś do nałożenia kary pieniężnej uprawniony jest wyłącznie wojewódzki inspektor IH. Uwzględniając właściwość terytorialną, postępowania w sprawie wymierzenia takiej kary pieniężnej wobec strony mogły być prowadzone wyłącznie przez Warmińsko-Mazurskiego WIiH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji tego organu IH nałożyć kary pieniężnej za to samo naruszenie, a więc należy przyjąć, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 Kpa nie mają zastosowania w omawianym przypadku.

Jednocześnie należy zgodzić się ze stanowiskiem organu pierwszej instancji, że w niniejszej sprawie nie jest możliwe zastosowanie odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 2 Kpa, który stanowi, że w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: usunięcie naruszenia prawa lub powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Zgodnie z art. 189f § 3 Kpa, organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. Prezes UOKiK wskazuje, że w trakcie kontroli na żądanie inspektorów strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości, w związku z czym organ pierwszej instancji nie musiał, w drodze postanowienia, wyznaczać jej terminu do przedstawienia dowodów potwierdzających podjęcie takich działań. Jednocześnie rodzaj naruszenia nie wiązał się z koniecznością powiadomienia o nim właściwych podmiotów. Zdaniem Prezesa UOKiK, samo usunięcie naruszenia prawa nie jest wystarczające i nie pozwoli na spełnienie celów administracyjnej kary pieniężnej nakładanej na gruncie ustawy o zużytym sprzęcie, która pełni nie tylko funkcję dyscyplinująco-represyjną, ale także i prewencyjną, mającą zapewnić wysoki poziom ochrony użytkowników tego rodzaju sprzętu oraz zapobiec podobnym naruszeniom w przyszłości. Należy zatem uznać, że zastosowanie art. 189f § 2 i 3 Kpa w omawianym przypadku byłoby bezcelowe.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że okoliczności naruszenia prawa nie budzą wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających wymierzenie stronie kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 25 w związku z art. 92 pkt 6 oraz art. 93 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Karę tę nałożono w minimalnej wysokości 5 000 zł, przy uwzględnieniu w sposób prawidłowy wszystkich przesłanek wymiaru kary, wymienionych w art. 93 ust. 3 tej ustawy, co znajduje swój wyraz w treści zaskarżonej decyzji.

Przypomnieć należy, że ustawa o zużytym sprzęcie dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r.

w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (Dz.Urz. UE L 197 z 24.07.2012, s. 38, ze zm.), która art. 22 stanowi, że państwa członkowskie ustanawiają zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy i podejmują wszystkie środki niezbędne do zapewnienia ich zastosowania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasające.

W opinii Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara pieniężna w wysokości 5 000 zł spełnia powyższe kryteria.

Odnosząc się do zawartego w odwołaniu wniosku strony o przeprowadzenie dodatkowego postępowania w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie (analogicznego do wniosku z dnia 28 lipca 2023 r.) lub zlecenie przeprowadzenia tego postępowania organowi pierwszej instancji, poprzez przeprowadzenie dowodów z przesłuchania wskazanych przez stronę dziesięciu świadków, na okoliczność spełnienia przez stronę wymagań określonych w art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytych sprzęcie, Prezes UOKiK wskazuje, że w świetle przedstawionych wyżej rozważań, jak również mając na względzie zebrany materiał dowodowy, wniosek ten należy uznać za bezzasadny. Należy jeszcze raz podkreślić, że istotne dla sprawy są w szczególności ustalenia kontroli. Bezsporny jest przy tym fakt, że w momencie podjęcia kontroli wymagane informacje o wszelkich sposobach odbioru zużytego sprzętu nie były umieszczone w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym - protokole kontroli, przyjętym przez stronę bez uwag. Przepisy ustawy o zużytych sprzęcie wskazują wprost, jakie informacje strona powinna uwidocznic w punkcie sprzedaży, co w niniejszej sprawie nie zostało zrealizowane i potwierdza to również sama strona. Natomiast twierdzenia strony, jakoby wnioskowane przez nią dowody w postaci przesłuchania dziesięciu świadków miały na celu wykazać, że klienci spółki byli informowani oraz mieli możliwość zapoznania się z wymaganymi informacjami u obsługi sklepu, pozostają bez znaczenia do rozstrzygnięcia sprawy. Opisane przez stronę praktyki są dopuszczalne, jednakże przy jednoczesnym braku uwidocznienia tych informacji, są niewystarczające dla spełnienia powyższych wymagań.

Wobec powyższego, zawarty w odwołaniu wniosek strony o zmianę zaskarżonej decyzji i orzeczenie co do istoty sprawy, poprzez odstąpienie od nakładania kary administracyjnej i porzucenie na pouczeniu, bądź o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń opisanej kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa dotyczących wymierzania kary pieniężnej. Stąd też, postępowanie organu pierwszej instancji w tym zakresie należy uznać za prawidłowe, zaś zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów IH. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytych sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Olsztynie w terminie 14 dni od dnia, w którym przedmiotowa decyzja stanie się ostateczna, tj. od dnia jej otrzymania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2022 r. poz. 2651, ze zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535); art. 94 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

*Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/*

Otrzymują:

1. [xxxxxx]
2. Warmińsko-Mazurski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
3. a/a